

[Frederik Lynge.]

anvendtes bødestraffe og forvisninger til andre beboede pladser efter forstanderskabernes og de senere dømmende myndigheders påkendelser, alt efter forbrydelsens art og omfang. Det er også rigtigt, at alt dette kun gjaldt den indfødte befolkning i Grønland.

Først fra og med loven af 1908 afløstes forstanderskabernes virksomhed som lovlig myndighed af de blandede domstole for hver kreds, bestående af enkelte danske og grønlændere. Disse blandede domstole virkede ikke ret længe, da de fra og med loven af 1925, styrelsesloven, og efterfølgende udstedte kongelige anordninger afløstes af en sysselret for hvert kolonidistrikt, bestående af kommunerådsformændene og nogle danske embedsmænd og ligestillede, sådan at antallet af danske og grønlandske medlemmer af sysselsretterne skulle være lige. Dette har dog ikke altid kunnet overholdes, fordi de grønlandske medlemmer — jeg må her modsige min kollega, det ærede medlem hr. A. Lynge — var i overtal, navnlig i de mindre kolonisteder, og iøvrigt af den grund, at som regel alt, hvad der hedder forbrydelser og forseelser, blev behandlet hos de grønlandske kommunalbestyrelser, som jo udelukkende bestod af grønlændere. Formændene for sysselsretterne var kolonibestyrere, og først omkring 1950 udpegedes enkelte sysselmænd dertil, men de var alle uden nogen juridisk uddannelse. Dette siger jeg ud af min egen erfaring, ikke alene som meddomsmand, men også som sysselmand i sin tid.

Fra sysselsretternes indførelse fik man da nærmere regler for behandlingen af sager, der henhørte under sysselsretternes virksomhed som domsmyndighed, og takket være landsfogedernes „vejledning for sysselmændene i Grønland“ kom der ikke alene mere regelmæssighed, men vel også en mere omhyggelig behandling af forseelses- og forbrydelsessagerne.

Det siger sig selv, at de danske og grønlandske retsmedlemmer allerede da stærkt

savnede og flere gange spurgte efter at få skrevne regler eller love vedrørende udmåling af bødestraffene og dommene i alvorlige sager, idet man stort set kun havde den i 1872 udstedte retsplejeregulering at dømme efter. Ganske vist forhøjedes i de seneste år bødestraffene betydeligt, og andre afsagte domme skærpedes efter danske retsregler.

Det hele var således i længden uholdbart og uden hjemmel i lovregler. Derfor var det i landsrådene omkring 1930 en stor skuffelse, at det af begge landsrådene behandlede og godkendte forslag til kriminallov for Grønland af 1929 af myndighederne hernede ikke fandtes egnet eller tidssvarende dengang til ophøjelse til lov. Resultatet har vi i dag, at der ingen kriminallov haves i Grønland. Måske havde man i Grønland i dag haft bedre ordnede forhold i denne henseende, hvis man dengang havde fået en sådan lov.

Nu har vi i Grønland allerede for et par år siden indført grønlandske kredsdommere for hver kommune, alle grønlændere med undtagelse af ganske enkelte danskere. De er uden kendskab til lovgivningen om behandling af kriminelle sager, men vi i Grønland er glade for at have vore egne landsmænd som kredsdommere, idet de har et intimt kendskab til landets egen befolkning. Det haster derfor efter grønlændernes mening med en velvillig og hurtig behandling af det foreliggende lovforslag; det er hårdt tiltrængt i Grønland.

Til slut vil jeg gerne udtale det håb, at når det foreliggende lovforslag er blevet vedtaget af det høje ting — dette gælder også andre lovforslag, der i indværende folketingsår vil blive drøftet, f. eks. 3 lovforslag fremsat af den højtærede statsminister i oktober 1953 — oversættelserne til det grønlandske sprog da må blive foretaget hernede af dertil egnede grønlandske oversættere med bistand af de danske jurister, der har udarbejdet lovforslagene; det gælder iøvrigt alle lovforslag vedrørende Grønland, vedtaget af folketinget. Oversættelsen til det grønlandske sprog er af måske lige så stor vigtighed som selve udarbejdelsen af